

Berggren

Andersson

Tal ut ~~av~~ Lidmans
den 21 febr 1968

KB

FRÄMLING I GUDS HÄGN

ANDERS BERGGREN
Främling i Guds hägn

7

KNUT AHNLUND

Han: en vilje om Guds existens
Skolan bis mikt i för sin väg

C. G. HJELM
»Bryggan bälten»

16

SVEN LIDMAN EKSTENSON
»Jag bor i ett hus»

Boken om Lidman 20

utan en kyrka

Jag är en främling i ditt hägn, en gäst såsom alla mina fäder.
En stridsmans his lever på människans på jorden.
En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad.
Job 7: 1
Psalt. 39: 13

De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som
hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor: alltid
och evinnerligen.
Daniel 12: 3

DET ÄR NÅGRA av de många bibelord man kunde
välja mellan, om man ville försöka antyda några kon-
turer i Sven Lidmans livsöde. »Jag är en främling i ditt
hägn och en gäst som alla mina fäder.» Det är själen
sogn talar så i människans: Du skall inte stanna här. Du
är på vandring och genomresa. Du har en lång väg
framför dig. Du måste skynda, bo i tält, som snabbt
kan brytas.

Sven Lidman hade nästan ett helt liv igenom lystrat
till dessa själens påminnelser och uppbrottssignaler.
Det fanns inom honom en djup resonansbotten för
dem. Den fanns i hans omfattande och personligt för-
tätade historiska kunskap, hans medvetande om hur
snabbt släktleden avlöser varandra, att över mänskligo-
historien 2:a Mosebokens rubrik kunde sättas: Exodus
— uttåget.

I denna resonansbotten av historiemedvetande vibrerade hela hans varelse, därför att han inom sig bar de bortgångna ur sin egen släkt.

Jag är ett skälrande eko blott
på Nuets kust
av fädrens ångest och bragd och brott
och nöd och lust.

Han bar — alltid närvarande inom sig — ett helt århundrades släkthistoria, ett sorl av röster, ett kommande och gående — in och ut — genom födelsens och dödens portar.

När det sviktade för honom var det dit — till förfäderna — han flydde. Han gjorde det redan när han skrev sin första roman. Det var ingen oföberedd människa, denne 30-åring, till vilken den kallande rösten nådde fram envis som en getings surrande: »Du måste lämna allt detta. Du måste gå bort från allsamman.» I omvändelsen 17 mars 1917 var det själens hemkonst han fick vara med om. Han beskrev den i ord samtidigt med upplevelsen:

Hem till Gud — hem till Dit hus
själen till Din urelds ljus
nu från mörkret återvänder.

Själen skyndade i förväg till den värld som är dess ursprung och dess hem. Livresan var dämed utstakad — en resa till domen och ewigheten — en pilgrimsresa, som snart fick också en annan dimension, blev en resa ut bland människorna. Ljusupplevelsen på Kamnackargatan fick samma fortsättning som ljusupplevelsen på

Dammkuvsvägen i nästan oavbrutna prediko- och missionsresor, årtionde efter årtionde, kors och tvärs genom landet.

För Sven Lidman var omvändelsen från första ögonblicket en enrollering och ett engagemang, som var totalt och utan förbehåll. Han grep genast om korset, som krigsmannen med båda händerna fattar om ett svärdfäste.

All synd, all smuts, allt lågt begär
Ditt rena blod bortvägit
när som en krigsman i Din här
Ditt kors som svärd jag tagit.

Det var soldatarvet i slakten som sprang i dagen i själva främsningsupplevelsens hjärtpunkt. Redan innan — när det religiösa livet försvävat honom som en ålrmöm och en bön — var det detta han sträckt sig efter:

Jag vill bli va Guds egen lille soldat,
om än ringast i hela Hans här.

»En stridsmans liv lever människans på jorden.» Det andliga verksamhetsfältet var för Sven Lidman mer ett slagfält än ett sänings- och skördfält. Det var den stridsfront där vi, enligt apostels ord, har att kämpa »icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.»

I den kampen finns inga andra vapen som har någon kraft än korset, försoningsblodet på Golgata. Sven Lidman gick med det vapnet i sin hand till oavtålig attack. Det fanns en omutlighet och ett skoningslöst allvar i

denna hans troskamp. Det kunde komma hårdhet och lagiskhet i hans sätt och hans predikan under ett tidigare skede. De som följt honom och hans predikan vet att det efter hand blev ett allt större rum för evangeliet. En allt starkare ström av glädje bröt sig fram genom hans liv och hans förkunneelse — saligheten att få ha en Herre som man tillhör och som man också tjänar.

Genom denna förkunnargärning med dess nakna bekännelsekaraktär, genom det talade och skrivna ordet och i mycket hög grad genom enskilda personliga samtal har många blivit förda till rättfärdighet — till rättfärdiggörelse genom tron.

I stor vördnad och kärlek till honom som förmedlade ljuset till dem skall de fortsätta att låta sig ledas av det. Den Andens eld som blev tänd skall tända ny eld. I saknaden efter Sven Lidman skall ny tro och ny kärlek vakna och växa. Hans jordiska livslåga har slocknat. Som en stjärna skall han själv tändas på nytt. Lika säkert som bibelordet är sant: »De som ha fört många till rättfärdighet skola lysa som stjärnor, alltid och evinnerligen.»

Resenären har kommit hem, stridsmannen har gått in i Guds frid.

Hem till Gud — hem till Dit hus
själen till Din urelds ljus
nu från mörkret återvänder.